

Kitab Daniel - Nu Ka-Saratus Lima

Panolakan anu Maju Sapanjang Warta Injil: Ti Kalahiran Kristus Nepi ka Rajamna Stefanus

Jeff Pippenger

2024-02-29

Dina artikel panungtungan urang nyatet yén ilham netelakeun yén urang Yahudi “ngégél panolakan maranéhna” kana Injil di salib, tuluy ngukuhkeun deui panolakan éta dina rajamna Stefanus. Kumaha ieu tiasa kajadian? Tangtu waé, panolakan kana Injil ku urang Yahudi anu resep ngabantah dina sajarah éta lumangsungna sacara bertahap. Maranéhna geus kaliwat dina waktu Anjeunna ngalahir. Ti kalahiran Kristus nepi ka rajamna Stefanus ngagambarkeun panolakan anu maju satapak-satapak kana Injil.

“Jalma-jalma teu nyahona, tapi ieu warta ngeusian sawarga ku kabungah. Kalawan perhatian anu leuwih jero tur leuwih lemah lembut, mahluk-mahluk suci ti dunya cahaya katarik ka bumi. Sakuliah dunya jadi leuwih caang ku ayana Anjeunna. Di luhur pasir-pasir Bétléhém ngariung hiji balaréa malaikat anu teu kaitung lobana. Maranéhna ngadagoan tanda pikeun ngembarkeun ieu warta kabungah ka sakuliah dunya. Lamun para pamingpin di Israél satia kana kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna, maranéhna bisa milu kana kabungah ngawarkeun kalahiran Yesus. Tapi ayeuna maranéhna kaliwatan.” *The Desire of Ages*, 47.

Ti kalahiran Yesus nepi ka pupusna Stépanus, panolakan anu lumangsung sacara bertahap kana Injil ku Israil baheula kagambarkeun. Ku ngaku yén panolakan urang Yahudi ka Kristus téh lumangsung sacara bertahap, jadi bisa diidentifikasi aya “nyégél panolakan maranéhna,” boh dina mangsa salib, nalika tabir Bait Allah cabik, boh dina pupusna Stépanus. Cabikna tabir éta mangrupa lambang yén maranéhna lain deui umat perjangjian Allah, sarta nalika Stépanus dirajam ku batu, Stépanus ningali Yesus nangtung di sisi katuhu Allah, anu dina Daniel pasal dua welas, ayat hiji, mangrupa lambang panutupan masa kasempetan. Karuksakan Yérusalém ogé mangrupa lambang panutupan masa kasempetan.

“Hukuman anu bakal tumiba ka Yerusalem ngan ukur bisa ditunda sakedapan baé; jeung waktu panon Kristus neutep ka kota anu geus ditangtukeun pikeun binasa éta, Anjeunna ningali lain ngan ukur karuksakanana, tapi ogé karuksakan hiji dunya. Anjeunna ningali yén sakumaha Yerusalem geus dipasrahkeun kana kabinasaan, kitu deui dunya bakal dipasrahkeun kana hukuman ahirna. Anjeunna ningali hukuman anu bakal ditimpakeun ka para musuh Allah. Pamandangan anu lumangsung dina mangsa karuksakan Yerusalem bakal diulang deui dina poe Gusti anu agung tur pikasieuneun, tapi ku cara anu leuwih matak ngagerentes.” *Review and Herald*, 7 Désémber 1897.

Ngan ku rahmat Allah wungkul Yerusalem teu jadi dibinasakeun dina salib.

Dina panyaliban Kristus ku urang Yahudi kaunggel karuksakan Yerusalem. Getih anu kasurud di Kalvari jadi beurat anu ngagelegerkeun maranéhna kana kabinasa, boh pikeun dunya ieu

boh pikeun dunya nu bakal datang. Kitu deui engké dina poe panungtungan anu agung, nalika pangadilan baris tumiba ka jalma-jalma anu nolak kana kurnia Allah. Kristus, batu sandungan maranéhna, harita bakal nembongan ka maranéhna minangka gunung pambales. Kamulyaan pameunteu-Na, anu pikeun jalma-jalma bener mah jadi kahirupan, bakal jadi seuneu nu ngaduruk pikeun jalma-jalma jahat. Ku sabab kanyaah anu ditampik, kurnia anu dihina, jelema dosa bakal dibinasakeun.” The Desire of Ages, 600.

Ngan ku karahmatan Allah wungkul anu nahan, nepi ka karuksakan Yerusalem teu didatangkeun dina mangsa salib.

“Pikeun ampir opat puluh taun sanggeus kabinasaan Yerusalem diprononsiakeun ku Kristus sorangan, Gusti nunda panghukuman-Na ka eta kota jeung ka bangsa eta. Kacida ajaibna kasabaran Allah ka jalma-jalma anu nolak Injil-Na jeung para machan Putra-Na.” The Great Controversy, 27.

Dina mangsa panyucian Bait Suci-Na nu panungtung, Isa parantos ngedalkeun pangéling supaya ngungsi ti Yerusalem nalika kakakian karuksakan, anu geus diucapkeun ku nabi Daniel, katingali ku para pangiring-Na. Dina kahiji kalina Anjeunna nyucikeun Bait Suci, Anjeunna nyatakeun yén urang Yahudi geus ngajadikeun bumi Rama-Na guha para garong; tapi dina pamungkasna Anjeunna ngadawuh, “imah maranéh” ditinggalkeun ka maranéh dina kaayaan suwung. Malah saméméh salib, anu geus tinggal sakedapan deui bakal kajadian, Bait Suci tempat tirai-na bakal cabik dina mangsa panyaliban parantos katarima minangka imah urang Yahudi, lain imah Allah. Sadérék White ngajelaskeun iraha Kristus ngucapkeun éta pernyataan, sarta sapanjang kasaksian anjeunna lumangsung anjeunna ogé nyangkem opat puluh taun pangasih anu dipanjangkeun.

“Kecap-kecap Kristus ka para imam jeung para pamingpin, ‘Tingali, imah maraneh ditinggalkeun ka maraneh dina kaayaan suwung’ (Mateus 23:38), geus nyabet haté maranéhna ku kasieunan. Maranéhna nembongkeun sikap teu paduli, tapi patalékan ngeunaan harti kecap-kecap éta terus muncul dina pikiran maranéhna. Aya bahaya nu teu katingali sigana ngancam maranéhna. Naha bisa jadi yén Bait Allah anu mulya, anu jadi kamulyaan bangsa éta, moal lila deui bakal jadi tumpukan runtuhan?...”

“Kristus maparin hiji tanda ka murid-murid-Na ngeunaan karuksakan anu bakal tumiba ka Yerusalem, sarta Anjeunna nyarioskeun ka maranéhna kumaha carana luput: ‘Lamun maranéh geus ningali Yerusalem dikurilingan ku bala tentara, mangka kanyahokeun yén karuksakanana geus deukeut. Harita sing saha anu aya di Yudea kudu ngungsi ka pagunungan; sing saha anu aya di tengah kota kudu kaluar; jeung sing saha anu aya di padesaan ulah asup ka dinya. Sabab éta téh poé-poé pamalesan, supaya sagala perkara anu geus dituliskeun kening kacumponan.’ Pangéling ieu dipasihkeun supaya dipaliré opat puluh taun ti harita, dina mangsa karuksakan Yerusalem. Urang Kristen nurut kana éta pangéling, sarta teu aya hiji ogé urang Kristen anu tiwas dina ragragna éta kota.” The Desire of Ages, 628, 630.

Kristus disalib dina taun 31, sarta ampir opat puluh taun sanggeusna, dina taun 70, Yerusalem diruksak sanggeus pengepungan salila tilu satengah taun. Kumaha bisa Yerusalem geus diruksak dina mangsa salib dina taun 31, lamun masih aya tilu satengah taun mangsa kasempetan anu ditangtukeun salaku tujuh puluh minggu dina Daniel pasal salapan, ayat dua puluh opat? Kumaha

ieu katempo saolah-olah teu saluyu téh bisa diréngsékeun? Jalan panggampangna pikeun ngabéréskeunana nyaéta ngan saukur netelakeun kanyataan yén dina perkara panutupan mangsa kasempetan anu dilambangkeun ku tujuh puluh minggu, éta kudu kaharti minangka panutupan mangsa kasempetan anu lumangsung sacara bertahap. Ieu leres, tapi éta ngaleungitkeun sagala katepatan nubuat nalika nerapkeun tanda-tanda jalan dina sajarah éta. Kuring baris nyobaan ngajelaskeun.

Upami Pentakosta ngalambangkeun undang-undang Minggu anu baris geura datang, nalika domba nu séjén di Babul dipanggil kaluar, naha Injil kakara nepi ka bangsa-bangsa kahir tilu satengah taun sanggeus Pentakosta? Naha pupusna Kristus atawa pupusna Stefanus mangrupikeun tanda panutupan mangsa kasempetan pikeun Israil baheula? Upami Adventisme Laodikea eureun jadi hiji garéja dina undang-undang Minggu anu baris geura datang, naha karuksakan Bait Allah dina taun 70 ngagambarkeun ahirna bait Adventisme Laodikea dina undang-undang Minggu? Naon anu sigana katingali minangka kateu-saluyuan téh diréngsékeun ku nerapkeun “garis kana garis,” sarta nalika panerapan éta dipaké, kasaksian tina tanda-tanda jalan anu keur urang idéntifikasi jadi kacida écésna jeung ringkesna.

Minggu anu ku Kristus diteguhkeun ku perjangjian téh kabagi jadi dua mangsa anu sarua, masing-masing tilu satengah taun. Tilu satengah taun nu kahiji dimimitian dina baptisan Kristus sarta ditungtungan ku pupusna Anjeunna. Baptisan téh lambang pupusna jeung hudangna deui Anjeunna, ku kituna awal tina mangsa tilu satengah taun éta sarua jeung tungtungna. Dina mangsa éta Kristus ngedalkeun Injil sacara husus ngan ka urang Yahudi. Ahir tina tilu satengah taun éta nandaan awal tina tilu satengah taun salajengna. Awal tina mangsa kadua, nyaéta tilu satengah taun, dimimitian ku pupusna Kristus, sarta ditungtungan ku pupusna Stefanus. Dina mangsa éta para murid ngedalkeun Injil sacara husus ngan ka urang Yahudi.

Dua mangsa éta, anu mangrupa garis-garis nubuat anu misah, kudu di hijikeun “garis kana garis.” Boh awal boh ahir mibanda tandatangan Alpha jeung Omega, sabab sajarah awal jeung sajarah ahir téh sarua. Duanana mangsa lilana idéntik, jeung pagawean anu dilaksanakeun salila unggal mangsa ogé idéntik. Kristus, anu nya éta Nu Kahiji jeung Nu Pamungkas, ogé mangrupa Nu Nyiptakeun sagala perkara, sarta dina éta hal Anjeunna téh Nu Nyiptakeun Kaleresan. Kecap Ibrani pikeun “kaleresan” dijieun ku tilu aksara Ibrani. Aksara kahiji, dituturkeun ku aksara ka-tilu belas, dituturkeun ku aksara pamungkas dina alfabét Ibrani, di hijikeun pikeun ngawangun kecap Ibrani pikeun “kaleresan.”

Duanana mangsa tilu satengah taun éta duanana miboga Kristus minangka nu kahiji jeung nu panungtung, sabab Kristus aya dina awal mangsa kahiji dina waktu Anjeunna dibaptis, sakumaha Anjeunna ogé aya dina tungtungna dina pupusna-Na dina mangsa kahiji. Jeung Kristus aya dina pupusna-Na dina awal mangsa kadua, sarta Anjeunna nangtung di sisi katuhu Allah dina tungtung mangsa kadua. Angka tilu welas mangrupa lambang pamberontakan, sarta dina duanana mangsa, boh nalika Injil ditepikeun ku Kristus pribadi, boh dina mangsa kadua ku murid-murid-Na, urang Yahudi anu remen nyieun pasualan miberontak kana warta Injil.

Duanana mangsa éta sarua lilana, miboga tanda khas Alpha jeung Omega, sarta nandakeun pesen injil anu sarua. Dua mangsa éta kudu dihiijikeun “line upon line.” Métodologi “line upon line” téh nya éta métodologi panggujian tina hujan ahir. Éta téh métodologi poé-poé panungtungan, sarta kabeneran-kabeneran anu diidéntifikasi jeung diteguhkeun ku métodologi éta dina poé-poé panungtungan mangrupa anu nyucikeun atawa ngamurnikeun putra-putra Léwi salila panyegelan saratus opat puluh opat rébu.

Saha anu ku Mantenna rek diajaran pangaweruh? jeung saha anu ku Mantenna rek dijadikeun ngarti kana piwulang? Nya éta jalma-jalma anu geus disapuh tina susu, jeung anu geus dipisahkeun tina payudara. Sabab parentah kudu kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik: Sabab ku biwir nu gagap jeung ku basa séjén Mantenna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranéhna Mantenna geus ngandika, Ieu teh pangreureuhan anu ku maranéh bisa dipaké méré nu capé supaya reureuh; jeung ieu teh pangsegera: sanajan kitu maranéhna teu daék ngadéngé. Tapi firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah kana parentah, parentah kana parentah; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy tibeuleum ka tukang, sarta remuk, kajiret, jeung katangkep. Yesaya 28:9–13.

Ayat saterusna dina kitab Yesaya nyarita ka jalma-jalma nu nyindiran anu maréntah rahayat Yérusalém. Pikeun jalma-jalma nu nyindiran éta, “pangreureuhan jeung pangsegerkeun” (“hujan ahir”), anu maranéhna nolak pikeun “ngadéngé,” téh nya éta anu nyababkeun maranéhna “indit, tuluy tibeulang ka tukang, terus pegat, kajiret, jeung kacekel.” Ujian éta ditepikeun ka maranéhna ku basa séjén, sabab Élia, Yohanes Pambaptis, jeung William Miller henteu dididik di sakola-sakola téologi dina sajarahna masing-masing. Amanat hujan ahir anu nguji Adventisme Laodikia téh nyaéta amanat anu dihasilkeun ku panerapan “garis kana garis.”

Nalika tilu satengah taun kahiji tina saminggu nalika Kristus netepkeun perjangjian ditumpangkeun kana tilu satengah taun kadua, urang manggihan cahya nubuat anu ngajentrekeun sagala hal anu katingalina teu saluyu anu bisa timbul dina pikiran anu nalungtik. Saminggu éta nyaéta mangsa nalika Utusan Perjangjian kudu netepkeun perjangjian, sarta hiji perjangjian biblikal kudu ditepikeun ku getih. Baptisan jeung panyaliban Kristus sarta dirajamna Stéfanus, sadayana nandakeun getih. Duanana garis ngalambangkeun getih perjangjian, sarta garis-garis éta keur netepkeun perjangjian.

Lamun dihiijikeun “garis kana garis,” baptisan jeung panyaliban mangrupikeun tanda jalan anu kahiji, sarta panyaliban jeung rajamna Stéfanus mangrupikeun tanda jalan anu panungtung. Lamun dihiijikeun kana hiji garis, urang manggihan salib jeung Mikail nangtung dina waktu pupusna Stéfanus minangka dua saksi tina urang Yahudi anu ngégél panolakan maranéhna kana Injil. Pupusna Kristus, ogé mangrupikeun pupusna murid-Na, Stéfanus, nyaéta Paska nalika dua garis éta dihiijikeun. Tiluan poé ti harita Kristus dihudangkeun deui minangka panawaran Buah Sulung.

Tapi ayeuna Kristus geus dihudangkeun tina maot, sarta jadi buah bunggaran tina maranéhanana anu geus sare. 1 Korinta 15:20.

Di antara Paska jeung pesta Buah Sulung dina poé katilu aya awalna pesta Roti Teu Beragi. Roti teu beragi henteu “ngembang”, sarta Kristus henteu hudang dina poé kadua, Anjeunna hudang dina poé katilu. Kristus jeung Stefanus maot babarengan dina panerapan “line upon line”, tapi Stefanus dihirupkeun deui sanggeus Kristus sabab aya hiji tatanan dina kabangkitan buah sulung.

Tapi tiap-tiap jelema dina urutanana masing-masing: Kristus salaku buah sulung; satuluyna maranéh anu kagungan Kristus dina mangsa sumping-Na. 1 Korinta 15:22.

Pesta-pestana cinyusu teu bisa dipisahkeun hiji jeung nu séjén, sabab éta téh patali langsung silih patalina. Dina harti ieu, Pentakosta ngawakilan hukum Minggu anu baris geuwat datang, nalika bakal aya pangulangan tina curahan Roh Suci, sarta sora kadua dina Wahyu pasal dalapan welas harita bakal nyaur jalma-jalma anu ayeuna tacan wanoh kana Injil, supaya maranéhna kaluar ti Babul. Kecap “Babul” asalna tina kecap “Babel,” anu hartina kabingungan, sabab dina ragragna Babel Allah ngabingungkeun basa-basa, sarta dina Pentakosta Allah ngabalikeun kabingungan basa-basa éta supaya Injil bisa dibawa ka sakuliah dunya. Ku kituna Pentakosta jeung hukum Minggu saajar.

Dina Pentekosta, kurnia basa dipaparinkeun ka para murid, nanging surat warta maranéhna dina mangsa harita kénéh diwatesanan pikeun urang Yahudi. Nalika duanana garis éta di hijikeun, Pentekosta kajadian dina taun 34, waktu Stefanus dirajam ku batu, sarta injil tuluy dibabawa ka jalma-jalma anu ayeuna can nyaho kana injil.

Stéfanus ngawakilan jalma-jalma anu dihudangkeun deui “dina datang-Na,” tapi anu geus maot jeung Anjeunna. Kurban Buah Sulung nandaan kabangkitan Kristus dina poé katilu, sarta éta ogé nandaan awalna Pesta Minggu-Minggu, anu ogé nyaéta pesta Pentakosta, sarta anu miéling dipasrahkeunana Sapuluh Parentah di Sinai.

22 Oktober 1844 saajar jeung salib, sabab di antara bukti-bukti séjén Sadérék White nyaluyukeun kuciwa para murid sanggeus salib jeung kuciwa anu nuturkeun 22 Oktober 1844. Boh salib boh 22 Oktober 1844 ngagambarkeun ti heula hukum Minggu anu enggal datang. Pentakosta ogé ngalambangkeun hukum Minggu anu enggal datang, tapi Pentakosta lumangsung lima puluh dua poé sanggeus salib. Salib, anu dilambangkeun ku Paska, muka runtuyan pésta-pésta anu miéling jalan-jalan baheula Israél kuna ti peuting malaikat maut ngaliwat Mesir, nepi ka maparinana hukum. Sanajan pésta-pésta éta miboga bédana sorangan, éta teu bisa dipisahkeun hiji jeung nu séjénna. Ku sabab kitu, leres lamun nerapkeun sakabéh lima puluh dua poé ti Paska nepi ka Pentakosta minangka hiji waymark tunggal.

Ku sabab ieu, salib, pupusna Stefanus, jeung Pentakosta, sadayana ngalambangkeun heula hukum Minggu anu bakal geura datang, nalika pangadilan eksekutif nu maju laun-laun kana Babul Modern mimiti lumangsung, samentara sora kadua dina Wahyu pasal dalapan belas mimiti nyaur domba Allah nu séjén supaya kaluar ti Babul. Dina waymark éta pangadilan eksekutif kana Yerusalem datang, sanajan Allah dina welas asih-Na nunda karuksakan sabenerna Bait Allah jeung kota éta ampir opat puluh taun sanggeus salib, nepi ka taun 70. Karuksakan Yerusalem baheula ngagambarkeun mimiti pangadilan eksekutif nu maju laun-laun, anu dimimitian di Amérika Serikat nalika “murtadna bangsa dituturkeun ku karuksakan bangsa.”

Kaleresan ditetepkeun ku kasaksian dua, sarta dina dua garis tilu satengah taun nalika Kristus ngukuhkeun perjangjian, urang manggihan dua saksi ngeunaan hiji pupusna jeung hudang deui anu patalina jeung sajarah nu nangtukeun hukum Minggu nu enggal datang. Hukum Minggu éta dina Wahyu pasal sabelas, diidentifikasi minangka “jam lini gedé.” “Jam” éta langsung patalina jeung dua saksi anu mere kasaksian salila tilu satengah taun. Kasaksian maranéhna ditungtungan ku pupusna jeung hudang deui maranéhna.

Kasaksian maranéhna salila tilu satengah taun, anu diteruskeun ku pupusna jeung gugahna deui, geus dipidangkeun ku pupusna jeung gugahna deui duanana Yesus jeung Stefanus, sabab “line upon line,” Stefanus dipidangkeun saolah-olah digugahkeun deui babarengan jeung Kristus. Dina pesta Buah Sulung, aya dua kurban utama anu dihaturkeun.

Hiji nya éta hiji anak domba nu taya cacadna, ari hiji deui kurban sa’ir. Sa’ir éta ngagambarkeun panén anu baris nuturkeun, sarta anak domba éta ngagambarkeun Kristus. Kristus dihudangkeun deui dina poe katilu, sarta Stefanus ngagambarkeun jalma-jalma anu nuturkeun, jeung sa’ir éta ngagambarkeun panén anu baris nuturkeun. Dua saksi dina Wahyu sabelas mere kasaksian salila tilu satengah taun, satuluyna maranéhna dipaéhan, tuluy dihudangkeun deui tilu satengah poe sanggeusna. Dua saksi éta geus ditipologikeun ku Kristus, anu mangrupikeun Buah Sulung, sabab maranéhna ngagambarkeun saratus opat puluh opat rebu, anu ogé mangrupikeun buah sulung.

Tuluy kuring nenjo, jeung behold, aya Anak Domba nangtung di Gunung Sion, sarta jeung Anjeunna aya saratus opat puluh opat rébu, anu dina tarangna kaserat ngaran Rama-Na. Jeung kuring ngadéngé hiji sora ti sawarga, kawas sora cai anu lobana, jeung kawas sora guludug anu tarik: sarta kuring ngadéngé sora para pamaén kacapi anu maraénkeun kacapi maranéhna. Jeung maranéhna nyanyi saolah-olah hiji lagu anyar di hareupeun tahta, jeung di hareupeun opat mahluk hirup, jeung para kokolot: jeung teu aya saurang ogé anu bisa diajar éta lagu iwal saratus opat puluh opat rébu éta, anu geus ditebus ti bumi. Maranéhna téh jalma-jalma anu henteu kacemaran ku awéwé; sabab maranéhna parawan. Maranéhna téh jalma-jalma anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat. Maranéhna geus ditebus ti antara manusa, jadi buah pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Jeung dina sungut maranéhna teu kapanggih tipu daya: sabab maranéhna taya cacadna di hareupeun tahta Allah. Wahyu 14:1–5.

Pangbakti sa’ir dina poe raya Buah Mimiti ngagambarkeun pepelakan anu bakal nuturkeun, sarta Stépanus dina taun 34 nuturkeun pupusna Kristus dina taun 31, sanajan “line upon line,” maranéhna pupus dina waymark anu sarua. Dina patalina jeung pangbakti buah mimiti, Kristus nya éta anak domba anu dipaéhan, jeung Stépanus nya éta sa’ir. Numutkeun ka Paulus, “Kristus” nya éta “buah pangheulana jalma-jalma anu saré,” tuluy “saterusna maranéhna anu kagungan Kristus dina mangsa datangna-Na.” Saratus opat puluh opat rébu téh buah mimiti, sarta maranéhna nyaéta anu “nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna angkat.”

Dina “jam” tina “lini gedé” dina Wahyu pasal sabelas, dua saksi anu geus bernubuat salila tilu satengah taun, tuluy dipaéhan sarta ngagolér di jalan-jalan salila tilu satengah poé, dihudangkeun deui. Maranéhna nyaéta jalma-jalma anu dilambangkeun ku Stefanus anu sacara profétis dihudangkeun deui bareng jeung Yesus, tapi ogé sanggeus Yesus. Ku sabab kitu maranéhna

dihudangkeun deui “tilu satengah poé” sanggeus maranéhna dipaéhan ku sato galak anu naék ti jurang nu taya dasar. Dina “jam” anu sarua, nalika maranéhna dihudangkeun deui, maranéhna naék ka sawarga minangka hiji panji. Prosés hudangna deui jeung naékna maranéhna ka sawarga ditepikeun kalawan taliti dina Firman profétis Allah, sarta éta ngawengku yén maranéhna geus dilambangkeun ku pupusna Stefanus anu harfiah, ku kituna ngawakilan hiji maot rohani anu dilaksanakeun ka dua saksi éta nalika maranéhna dirobah tina gerakan Laodikea tina malaikat katilu kana gerakan Filadelfia tina malaikat katilu.

Urang baris neruskeun ieu panalungtikan dina tulisan salajengna.

“Hiji perkara anu tangtu: jalma-jalma Advent Poé Katujuh anu nangtung dina panji Sétan bakal pangheulana ninggalkeun iman maranéhna kana pépéling jeung pangwawadian anu aya dina Kasaksian-kasaksian Roh Allah.

“Panggero pikeun pangabdian anu leuwih lengkep jeung palayanan anu leuwih suci keur ditepikeun, jeung bakal terus ditepikeun. Sababaraha jalma anu ayeuna keur nyuarakeun saran-saran Sétan bakal sadar deui. Aya jalma-jalma anu nyekel kalungguhan penting anu pinuh ku kapercayaan, anu teu ngartos kana bebeneran pikeun mangsa ieu. Ka maranéhna, ieu amanat kudu ditepikeun. Lamun maranéhna narima éta, Kristus bakal nampa maranéhna, sarta bakal ngajadikeun maranéhna sapagawean jeung Anjeunna. Tapi lamun maranéhna nolak ngadéngékeun amanat éta, maranéhna bakal nyokot pendirian maranéhna di handapeun panji hideung Pangeran Poék.”

“Kuring diparéntahkeun pikeun nyebutkeun yén bebeneran anu mulya pikeun mangsa ieu beuki écés kabuka ka pikiran manusa. Dina harti anu husus, lalaki jeung awéwé kudu ngadahar daging Kristus sarta nginum getih-Na. Bakal aya kamekaran dina pamahaman, sabab bebeneran sanggup terus ngalegaan. Nu ngadegkeun bebeneran ilahi bakal sumping kana pasamoan anu leuwih raket, malah beuki raket deui, jeung jalma-jalma anu terus narékahan pikeun nyaho ka Anjeunna. Nalika umat Allah narima firman-Na minangka roti ti sawarga, maranéhna bakal nyaho yén datangna-Na geus disiapkeun saperti isuk-isuk. Maranéhna bakal narima kakuatan rohani, sakumaha awak narima kakuatan jasmani nalika kadaharan didahar.

“Urang teu acan satengah ngartos kana rarancang Gusti dina nyandak bani Israil kaluar tina pangawulaan Mesir, sarta nungtun maranéhna ngaliwatan padang gurun ka Kanaan.

“Waktu urang ngumpulkeun sinar-sinar ilahi anu mancarkeun tina Injil, urang bakal meunang pamahaman anu leuwih écés ngeunaan tata susunan Yahudi, sarta pangajén anu leuwih jero kana bebeneran-bebeneranana anu penting. Panalungtikan urang kana bebeneran can acan lengkep. Urang kakara ngumpulkeun sababaraha sinar cahaya waé. Jalma-jalma anu henteu unggal poé jadi murid Sabda moal tiasa ngabéréskeun pasualan-pasualan dina tata susunan Yahudi. Maranéhna moal ngartos kana bebeneran-bebeneran anu diajarkeun ku palayanan Bait Suci. Padamelan Allah kahambat ku pamahaman duniawi kana rencana-Na anu agung. Kahirupan anu bakal datang bakal muka harti tina hukum-hukum anu dipaparinkeun ku Kristus, anu kasaput ku tihang mega, ka umat-Na.” Spalding and Magan, 305, 306.